

## Arrest

nr. 141 361 van 19 maart 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII<sup>ste</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 27 september 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 september 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 15 maart 2013 (RvV 15 maart 2013, nr. 98 980).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 21 maart 2013 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 26 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 3 mei 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 november 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 november 2014 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*

*naam: B.(...)*

*voornaam: S.(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Armenië*

*wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 24/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

*Redenen van de beslissing:*

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

*1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

*Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 26/03/2013. Betrokkene werd door de gemeente Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.”*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet al dan niet in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verder voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het recht om gehoord te worden als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar eerste middel als volgt:

*“Artikel 74/11 par. 1 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:*

*«...»*

*Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.*

*Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).*

*De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).*

*De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.*

*De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).*

*Uw Raad heeft ook gesteld dat de administratie “reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce.” (RvV arrest nr 14.727 van 31 juli 2008 ; RvV nr 35 100 van 30 november 2009).*

*De beslissing houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval.*

*Nochtans, “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

*Verzoekende partij heeft haar bijzondere situatie uitgelegd in haar asielaanvraag zowel als in haar regularisatieaanvragen. De bestreden beslissing houdt geen rekening met haar persoonlijke situatie, haar lang verblijf in België, haar medische toestand, de scholing van de kinderen (in het Nederlands), haar duurzame lokale verankering in België en de talrijke sociale banden die zij hier heeft, de economische activiteiten die zij hier geïmplementeerd heeft,... en het feit dat zij naar België wenst terug te komen in de komende jaren;*

*De bestreden beslissing verwijst naar een vorige terugkeerverplichting.*

*Verwerende partij moet haar beslissing passend motiveren, en de motivering is niet afdoende om het inreisverbod te motiveren, noch het lang termijn dat werd toegepast.*

Verzoekende partij is bovendien niet in staat om te begrijpen waarom het termijn dat aan zijn familieleden toegepast wordt, verschillend is (2 jaar / 3 jaar).

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt nochtans duidelijk dat de beslissing passend moet gemotiveerd te worden zodat de rechtzoekende kan begrijpen waarom het maximumtermijn wordt toegepast (RvV nr 108.577 van 26 augustus 2013, nr 106.581 van 10 juli 2013 ; nr 105.587 van 21 juni 2013 ).

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980, alleen en gepaard met de motiveringsplichten en het zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.”

In een tweede middel voert verzoekster wederom de schending aan van de recht om gehoord te worden en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

*“102 Le Tribunal ne méconnaît pas que la préparation de listes et l'éventuelle protection des secrets d'affaires précédant « l'accès au dossier » entraînent une charge administrative considérable pour les services de la Commission, comme celle-ci l'a fait valoir à l' audience. Cependant, le respect des droits de la défense ne saurait se heurter à des difficultés techniques et juridiques qu'une administration efficiente peut et doit surmonter.*

*103 Il y a lieu de répéter que le vice affectant la procédure administrative ne saurait être régularisé lors de la procédure devant le Tribunal, qui se limite à un contrôle juridictionnel dans le seul cadre des moyens soulevés et qui ne peut donc pas remplacer une instruction complète de l' affaire dans le cadre d' une procédure administrative. En effet, si la requérante avait, par le biais d'une liste appropriée, découvert des documents d'ICI disculpant les deux entreprises, elle aurait éventuellement pu, pendant la procédure administrative, influencer les appréciations portées par la Commission. Dès lors, il convient de retenir la troisième branche du moyen » (Arrêt du Tribunal de première instance de l'Union Européenne (première chambre élargie) du 29 juin 1995. – Solvay SA contre Commission des Communautés européennes, Aff. T-30/91 ; dans le même sens, voy. l'arrêt du 15 mars 2000 dans les affaires jointes T-25/95, T-26/95, T-30/95, T-31/95, T-32/95, T-34/95, T-35/95, T-36/95, T-37/95, T-38/95, T-39/95, T-42/95, T-43/95, T-44/95, T-45/95, T-46/95, T-48/95, T-50/95, T-51/95, T-52/95, T-53/95, T-54/95, T-55/95, T-56/95, T-57/95, T-58/95, T-59/95, T-60/95, T-61/95, T-62/95, T-63/95, T-64/95, T-65/95, T-68/95, T-69/95, T-70/95, T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 et T-104/95.) »*

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder de mogelijkheid te bieden aan verzoekende partij om haar standpunt te laten uiten.

Het recht om gehoord te worden vooraleer een administratieve beslissing wordt genomen, die een nadeel vormt voor de rechtzoekende, is een rechtsbeginsel dat behoort tot het recht op een goedbestuur en op een eerlijke administratieve procedure, ook voorzien in artikel 41 van het HGEU (EHJ, C-277/11, M. M. contre Irlande, pt 84).

Verwerende partij moet de betrokkene laten horen « dès lors que l'administration se propose de prendre à l'encontre d'une personne un acte qui lui fait grief » (CJUE, SOPROPE, 18/12/2008, C-349/07, points 36 et 37) ;

De bestreden beslissing is nadelig voor verzoekende partij daar zij zich in België wenst te vestigen, zij heeft hier een duurzame lokale verankering, haar aandoeningen te laten behandelen of, tenminste, wenst zij in België te mogen reizen (zie hierboven). Verzoekende partij werd niet in staat gesteld « de présenter ses observations, écrites ou orales, quant aux éléments sur lesquels l'administration entend fonder une décision susceptible de lui faire grief » ni « de prendre connaissance de ces éléments au cours de la procédure et de faire connaître utilement et effectivement son point de vue. Il implique également que l'administration prenne connaissance des observations de l'intéressé avec toute l'attention requise » (Besluit, 26 april 2012, zaak EHJ, C-277/11, M. M. contre Irlande ( § 81 en volgende)).

Verwerende partij moest rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij en zij moest in staat worden gesteld om haar standpunt te laten gelden. De beslissing zou zeker verschillend zijn geweest indien zij haar opmerkingen had kunnen doen.

Zoals hierboven benadrukt « Il y a lieu de répéter que le vice affectant la procédure administrative ne saurait être régularisé lors de la procédure devant le Tribunal, qui se limite à un contrôle juridictionnel dans le seul cadre des moyens soulevés et qui ne peut donc pas remplacer une instruction complète de l' affaire dans le cadre d' une procédure administrative » ;

Verzoekende partij haar recht om gehoord te worden, om een eerlijke procedure, en het zorgvuldigheidsplicht werden geschonden.”

3.2. Beide aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als wettelijke grondslag wordt vermeld. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)”*

3.6. Blijkens het betoog van verzoekster is zij perfect in staat om de rechtsgrond van de bestreden beslissing te achterhalen en de haar ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te wenden. De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Verzoekster citeert rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en is van mening dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. Zij verwijst in dit verband naar haar asielaanvraag en haar “*regularisatieaanvragen*”, maar zij gaat eraan voorbij dat zowel haar asielaanvraag als haar (medische) regularisatieaanvraag werden afgewezen (zie punt 1.1 - 1.5). Verzoekster verwijt de bestreden beslissing inzonderheid geen rekening te hebben gehouden met “*haar persoonlijke situatie, haar lang verblijf in België, haar medische toestand, de scholing van de kinderen (in het Nederlands), haar duurzame lokale verankering in België en de talrijke sociale banden die zij hier heeft, de economische activiteiten die zij hier geïmplementeerd heeft*” maar zij verduidelijkt geenszins welke invloed deze gegevens zouden kunnen hebben op de duur van het inreisverbod. De loutere wens van verzoekster “*dat zij naar België wenst terug te komen in de komende jaren*” volstaat niet als specifieke omstandigheid die de duur van het inreisverbod zou kunnen terugbrengen. Waar verzoekster oppert dat de motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen waarom werd geopteerd voor de maximumtermijn van 3 jaar, merkt de Raad op dat in de beslissing wel degelijk wordt uiteengezet dat verzoekster reeds “*een bevel om het grondgebied te verlaten (had) ontvangen op 26/03/2013. Betrokkene werd door de gemeente Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het*

*Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.*”. Verzoekster betwist noch weerlegt deze vaststellingen en kan dus niet worden bijgetreden waar zij lijkt te beweren dat zij niet kan begrijpen waarom de maximumtermijn wordt toegepast.

3.8. Waar verzoekster oppert dat zij niet in staat is te begrijpen waarom er voor haar familieleden een verschillende termijn wordt toegepast, merkt de Raad op dat noch uit het betoog van verzoekster, noch uit het administratief dossier, noch uit de bijlagen bij het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat het inreisverbod dat aan de familieleden van verzoekster werd opgelegd een andere duur zou hebben. Bovendien stipt de Raad aan dat dit zou wijzen op een zekere individualisering die net vereist wordt door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.9. Artikel 41 van het Handvest, dat betrekking heeft op het recht op behoorlijk bestuur, luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*(...)”*

Artikel 41, tweede lid van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41, eerste lid van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Het recht om gehoord te worden maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

3.10. Daargelaten de vraag of verzoekster gehoorde diende te worden door de gemachtigde alvorens hem een inreisverbod werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Verzoekster beperkt zich *in casu* tot de affirmatie dat de beslissing zeker verschillend zou zijn geweest indien zij haar opmerkingen had kunnen geven, doch zij concretiseert niet in het minst welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot de niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur ervan.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werden niet geschonden en verzoekster toont niet aan dat er sprake is van een schending van het hoorrecht.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN